

عنوان مقاله:

بررسی سازه سبک پایدار عشایری (مطالعه موردی: آلاچیق ترکمن)

محل انتشار:

اولین کنفرانس سالانه بین المللی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد میرزاعلی - دانشجوی دکتری، دانشگاه پیام نور، تهران

فرهاد کریمی اینچه برون - آموزشکده فنی و حرفه ای سما، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد گرگان، گرگان

خلاصه مقاله:

آلاچیق یک نوع بنای سبک و قابل انتقال بود که پیش تر در میان مردم کوچ نشین و دامداری رایج است. در ایران آلاچیق در میان ایل سون ها (شاهسون ها)، در آذربایجان و همچنین در میان ترکمن ها در ترکمن صحرا واقع در شمال غربی خراسان و شمال شرقی مازندران دیده می شود و در هر ناحیه نام خاصی دارد. آلاچیق به عنوان خانه سنتی قوم ترکمن که بدان اوی گفته می شود به دلیل ساختار خاص سازی در برابر حوادث طبیعی نسبتاً مقاوم و ساکنان خود را از گرما و سرما در امان نگه می دارد و به دلیل سهولت در نسبت به کاربرد در جابه جایی ها و مهاجرت ها، منزلی امین محسوب می شود که به آسانی قابل جمع کردن به هند به جای دیگر است. هدف از این مقاله مهندسی آلاچیق ترکمن به عنوان سازه ثبات پایدار که از تجربه گذشتگان به دست آمده و در شرایط سخت اقلیمی جواب گو بود به عنوان راهکاری جهت زندگی مسالمت آمیز در راستای دستیابی به اهداف توسعه پایدار است به گونه ای که تاکید بیشتر بر حفاظت از منابع طبیعی و ساخت مسکن بورنیت و سازگار با اقلیم منطقه و شرایط عشایر نشین باشد. ترکمن های کوچ نشین در طی سال ها زندگی در صحرا و شرایط مختلف آب و هوایی در ساخت منزلگاه خویش بتدریج دست یافته اند که می توان اذعان کرد یکی از کامل ترین نوع منازل سیار بوده است. این منزلگاه هم از لحاظ حمل و نقل و هم از لحاظ برپایی و برچیدن از نمونه هایی می باشد که در طراحی آن سهولت و سرعت کار را در نظر گرفته اند. این مقاله با روش توصیفی و تحلیلی و در بستر پژوهش های میدانی از ساکنان و بومیان محلی و مطالعات کتابخانه ای با رجوع به اسناد و مدارک موجود تلاشی در راستای شناخت و معرفی مسکن بومی ترکمن به عنوان یک سازه سبک پایدار بوده است.

کلمات کلیدی:

مسکن، سازه های سبک، آلاچیق ترکمن، توسعه پایدار، قوم ترکمن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/588068>

